

INTERVIEW TONY MOORE DOOR NOUT CAPIAU

“Ik zie het als mijn plicht om er nog een schepje bovenop te doen als er iets afschuwelijks in een script opduikt.”



Ook al is het ondertussen bijna 15 jaar geleden dat hij ervoor tekende: wie Tony Moore zegt, denkt meteen aan *THE WALKING DEAD*. Hij heeft nog steeds een rechtszaak rond zijn deel van die koek lopen, iets waar hij het liever niet over heeft. Vandaar zijn er niet echt veel vragen over die periode in zijn carrière. Maar sinds die tijd heeft hij zeker niet stilgezeten: hij werkte aan zijn eigen creaties als *FEAR AGENT* en *THE EXTERMINATORS*, hij tekende voor *VENOM*, *PUNISHER*, *GHOST RIDER* en *DEADPOOL* voor Marvel, telkens met schrijvers die in de tussentijd alleen maar aan faam wonnen en hij (ont)sierde menig comictitel met zijn opvallende covers. Maar laten we eerst teruggaan naar het begin.



Rick Grimes uit THE WALKING DEAD, toch nog steeds de serie waarmee Tony Moore het meest geassocieerd wordt.

Jouw start in comics is het omgekeerde beeld van hoe de meeste tekenaars aan de bak kwamen: pas na meermaals onafhankelijk succes ben je bij de grote uitgeverijen (met name Vertigo en Marvel) gestart. Komt dat wat overeen met hoe het is gegaan?

MOORE: “Ik zou zeggen van wel ja. In het begin had ik geen idee van wat ik aan het doen was. Dus werkte ik gewoon aan comics. Andere tekenaars toen stelden eerder een portfolio samen die een editor dan kan inkijken. Ik vond dat er daarvoor veel tijd en werk in iets gestoken wordt die beter besteed zouden zijn aan

BATTLE POPE, de eerste samenwerking tussen Tony Moore en Robert Kirkman, verscheen in 2000 en liep veertien nummers lang.



Ik geloofde zelf het meest in Walking Dead, maar Brit was zeker gemakkelijker om verkocht te krijgen. Die zat nog steeds in het superheldengenre en in die tijd werd horror helemaal niet bekeken als iets levensvatbaar.

het echt tekenen van comics. En daarom hebben **[Robert] Kirkman** en ik veel comics gemaakt lang voor we die dingen bedachten waar mensen ook interesse in toonden.

BATTLE POPE was ons allereerste gezamenlijke comic, toen we geen enkel benul hadden van hoe een comic moest gemaakt worden. We deden een soort *reverse-engineering* van bestaande comics die we tot hun basiselementen afbraken om het proces te begrijpen. Na een paar jaar **BATTLE POPE** kwam **BEASTMAN** van **MASTERS OF THE UNIVERSE**. Rond die tijd hadden we het voorstel voor **WALKING DEAD** en **BRIT** klaar.”

En van die twee, welke dacht je zelf dat het meeste kans op succes had?

MOORE: “Wel, ik geloofde zelf het meest in **WALKING DEAD**, maar **BRIT** was zeker gemakkelijker om verkocht te krijgen. Die zat nog steeds in het superheldengenre en in die tijd werd horror helemaal niet bekeken als iets levensvatbaar. Veel succesverhalen met horrorcomics waren er toen niet.”

Maar je eigen voorkeuren gaan duidelijk uit naar die genres. Na die zes nummers WALKING DEAD lanceerde je THE EXTERMINATORS bij Vertigo.

MOORE: “Inderdaad ja. Vertigo belde me rond de tijd toen ik ophield met **WALKING DEAD**. Ik moest een nieuwe reeks voor

THE EXTERMINATORS, de eerste serie die Tony Moore op poten zette na zijn bijdrage aan THE WALKING DEAD.



hen helpen ontwikkelen. Ze gaven mij een outline van een verhaal dat ze dachten dat bij mij zou passen. Ik gaf vorm aan de personages en droeg ook wat elementen bij aan hun persoonlijkheid en daar kwam een boek uit voort dat toch dertig nummers is meegegaan waarvan ik ongeveer de helft deed.”

Was er een reden waarom je die niet allemaal kon doen?

MOORE: “Wel, veel daarvan was omdat ik op hetzelfde moment ook aan **FEAR AGENT** werkte, en ik dacht dat ik ze allebei zou aankunnen, maar dat bleek toch niet het geval.” *(lacht)*

FEAR AGENT werd indertijd gepresenteerd als een comic afwisselend getekend door jou en Jerome Opeña. Dat liet jou in theorie met tijd voor THE EXTERMINATORS?

MOORE: “Wel, dat is wat ik dacht dat zou kunnen, maar het bleek dat ik geen van de twee kon doen door te proberen ze allebei te doen. Daardoor volgden *fill-in*-tekenaars elkaar op voor **THE**

EXTERMINATORS en ook al deelde ik de werklust op **FEAR AGENT** met **Jerome**, moest ik toch nog beroep doen op extra inkters en **Mike Hawthorne** die *lay-outs* deed.”

Trouwens, FEAR AGENT veranderde op een bepaald moment van uitgever: eerst Image en dan Dark Horse. Had dat met Image-management te maken?

MOORE: “Nee, niet echt. Maar toen was sciencefiction ook zo'n genre dat weinig publiek aantrok. Je kreeg het maar moeilijk verkocht. Maar **Mike Richardson** [de uitgever van **Dark Horse**] was wel te vinden voor **FEAR AGENT** en wou het graag uitgeven. In tegenstelling tot **Image** wou hij ons ook op voorhand betalen. Zijn aanbod was heel vrijgevig en omdat we toehapten, liet het ons toe **FEAR AGENT** te produceren zoals we het graag wilden, wat bij een andere uitgever niet was gelukt.”

En Dark Horse maakt ook altijd heel mooie collecties.

Rond de tijd van die Fear Agent-omnibus, was sci-fi weer een stuk populairder, en hadden wij een kant-en-klaar kosmisch avonturenverhaal dat we in feite een tweede keer aan een heel ander publiek konden slijten.

MOORE: “Inderdaad. De omnibus verscheen ook op het perfecte moment. De reeks in losse nummers verkopen was van bij het begin moeilijk, maar

Van FEAR AGENT, in samenwerking met tekenaar Jerome Opeña en scenarist Rick Remender, verschenen tussen 2005 en 2011 32 comicdeeltjes en twee dikke library editions in hardcover.



rond de tijd van die omnibus, was sci-fi weer een stuk populairder, en hadden wij een kant-en-klaar kosmisch avonturenverhaal dat we in feite een tweede keer aan een heel ander publiek konden slijten. Hier is het misschien anders, maar in de VS doen mensen tegenwoordig graag aan *bingen*, zoals **Netflix**: je kijkt een hele serie, of een groot deel ervan, in één keer uit en wij konden hetzelfde voorstellen: alles van FEAR AGENT in twee enorme bundelingen.”

Je vermeldde daarnet Mike Hawthorne die je later in het boek hielp.

MOORE: “Ja, op het einde was het echt het zware werk dat hij verrichtte. Van bij het begin nam hij wel op de een of andere manier deel aan de productie, eerst enkel lay-outs en hij deed ook heel veel voor THE EXTERMINATORS. Door de jaren heen was hij een heel belangrijke hulp voor me.”

Hij is ook een echt werkpaard.

MOORE: “Dat klopt precies, ja. Tijdens THE EXTERMINATORS was hij de enige tekenaar die ik kende die een editor durfde bellen om 'm de huid vol te schelden omdat het script te laat was. Later, toen ik DEADPOOL tekende, kon ik me redelijk goed aan mijn schema houden en gingen mijn pagina's goed vooruit, maar toen lieten ze me weten dat ze achttien nummers per jaar wilden. Mijn antwoord was dat zelfs de snelste tekenaar die ik ken niet aan achttien per jaar geraakt. En wat is zijn naam, vroegen zij. Mike Hawthorne,



Rick Grimes ontwaakt in het ziekenhuis, de start voor de langlopende reeks THE WALKING DEAD waarvan Tony Moore de eerste zes comicdeeltjes tekende. Silvester bundelde ze in een hardcover en twee softcovers.



Heath Huston uit FEAR AGENT stelt zich voor.

zei ik, en je zou 'm best vragen om mee te helpen, want er is niemand beter.”

En dat deed hij zeker! [Mike Hawthorne is momenteel (een goeie drie jaar later) nog steeds de hoofdtekenaar van de ongoing DEADPOOL-serie]. Oké, maar als hij, zoals je zegt “het zware werk deed”, wat was jouw rol aan het einde van

FEAR AGENT dan?

MOORE: “Ik zorgde vooral voor de afwerking: ik tekende de meeste gezichten, Mike deed de lay-outs en gaf de figuren zelf vorm en van daar ging het naar **John Lucas** die alles afwerkte, zodat alles een zekere cohesie behield. Veel bestond erin om verschillende elementen op een uitdagende manier samen te brengen want ondertussen

Na het einde van boeken als Sandman, Preacher, Transmetropolitan, waren ze op zoek naar ‘de volgende Preacher’, en die wou er maar niet komen. Maar je kan zo iets niet namaken.

hadden we allemaal ook nog ander werk dat ons bezighield.”

En nam je dat ander werk dan aan omdat FEAR AGENT zo moeilijk verkocht, of was het verhaal van Heath [het hoofdpersonage van FEAR AGENT] gewoon uitverteld?

MOORE: “De werklast was gewoon dusdanig dat het meer opbracht om werk van Marvel aan te nemen. Rick [Remender] kreeg verschillende aanbiedingen van hen en hij had tekenars nodig om zijn scripts te tekenen en hij kon gebruik maken van een hele waslijst aan tekenars met wie hij toch al samenwerkte. Voor ons was het ook gemakkelijker om ons te concentreren op comics waar we meer aan verdienen. Maar terzelfdertijd hadden we wel nog de plicht om dat ander boek vooruit te laten gaan, alleen was dat nu veel meer een uitdaging. Dus Rick bedacht een systeem om... hoe zal ik het noemen... zijn activa flexibel aan te wenden: jij doet hier een beetje, terwijl jij aan dit stuk werkt en dat gooien we

allemaal samen en voor je 't weet is er weer een comic klaar.

Op die manier bleef het effectief ook vooruit gaan en konden we een boek maken waar we allemaal nog steeds erg trots op zijn, maar het was zeker een erg interessante werkervaring.”

En vind je dat je het hele verhaal hebt kunnen vertellen?

MOORE: “Ja. Daarom hielden we het ook niet verder in leven na die verhalen. We wisten op voorhand wat we wilden vertellen, en eenmaal we het eindpunt daarvan bereikt hadden, was er geen nood om verder te gaan dan die oorspronkelijke bedoeling. Rick en ik hebben wel nog een honderdtal FEAR AGENT-verhalen die we zouden kunnen vertellen, waar we het ook dikwijls samen over hebben, maar terzelfdertijd willen we de impact van wat er al is verteld niet teniet doen. Er zijn deurtjes opengelaten in heel veel elementen van het verhaal. Langs daar zouden we kunnen terugkeren, maar... We zouden dat wel nog graag doen, uiteindelijk.

Maar we zijn even goed erg tevreden met wat er al op papier staat, dus als het nog een tijdje duurt vooraleer we terugkeren, is dat best voor ons.”

Als ik dan nog even naar THE EXTERMINATORS mag terugkeren: da's een periode waarin Vertigo het niet zo gemakkelijk had...

MOORE: “Ja, er waren verschillende golven Vertigo-titels die niet de aandacht trokken zoals ze het daar wilden. Ze zochten duidelijk naar iets met dezelfde impact als PREACHER. Na het einde van boeken als SANDMAN, PREACHER, TRANSMETROPOLITAN, waren ze op zoek naar ‘de volgende PREACHER’, en die wou er maar niet komen. Maar je kan zo iets niet namaken. Wij waren erg trots op ons boek en we waren er ook blij mee, maar de verkoop was niet van die mate dat het kon blijven bestaan. Vooral omdat het zich in een commerciële infrastructuur bevond. Bij Image bijvoorbeeld kan een boek het langer uithouden omdat je geen rekening moet houden met die extra kost. Daar

Met een platform als Kickstarter staat er geen uitgever of editor in de weg die me moet duidelijk maken dat een western geen geld zal opbrengen.

zijn veel meer rekeningen te betalen.”

Terwijl je bij Image gewoon je eigen rekeningen betaalt. En zolang dat lukt, waarom niet?

MOORE: “Precies. Image is gewoon ook een veel slankere operatie. Niet zoveel radertjes in de machine die olie nodig hebben. En wij dachten dus dat we nog wel een paar jaar konden lopen, maar tijdens een diner na een conventie kregen we te horen dat het er na zes maanden zou op zitten. Daar brak mijn hart wel even van. Maar goed, **Simon [Oliver]** slaagde er wel in de verhaal-elementen die hem nog restten bijeen te brengen en ook al kreeg het niet echt het einde dat hij had gepland, er was toch een afsluiter, zonder dat het gewoon... in de obscuriteit verdween.”

Sinds het einde van FEAR AGENT bij Dark Horse hebben we je daar nog niet teruggezien.

MOORE: “Wel, ik heb sinds FEAR AGENT ook geen nieuwe *creator-owned* titel uitgebracht. Enkel mijn werk bij Marvel en ik weet niet hoe de toekomst er voor *creator-owned* uitziet. Er is veel veran-

derd sinds ik ermee begon. Je hebt **Kickstarter** en digitaal, nieuwe media en nieuwe markten en ik weet niet hoe dat in de toekomst zal evolueren.”

En zoek je dan zelf je plaats in die nieuwe media?

MOORE: “Ja, ik wil graag opnieuw *creator-owned* materiaal produceren en ik wil zo goed mogelijk op de hoogte zijn van nieuwe ontwikkelingen die me zouden kunnen helpen bij de productie. Met een platform als Kickstarter staat er geen uitgever of editor in de weg die me moet duidelijk maken dat een western geen geld zal opbrengen. Als ik dat wil doen, krijg ik met dat systeem zelfs van de distributeur of de winkelier geen gezaag. De comics gaan rechtstreeks naar het publiek, die als enige geld op tafel leggen, zonder langs een hoop tussenpersonen te moeten passeren die me allemaal willen duidelijk maken dat het niet gaat lukken. En omdat je in direct contact staat met je publiek, is het gemakkelijker om zelfvoorzienend te zijn, zeker als je maar een kleine operatie bent zoals ik.”

Ik heb zelf ook al meer dan een handvol Kickstarter-projecten gesteund, maar het gedrukte aantal van zo'n projecten is vaak erg laag. Er is ook maar ongeveer een maand de tijd om je hele publiek aan te spreken en marketing te doen, waardoor je kan stranden op vijfhonderd of duizend klanten. Afhankelijk van wat één persoon betaalt, komt dat nog steeds op een financieel succes uit, maar heb je dan niet het gevoel dat je misschien een veel groter potentieel publiek misloopt?

MOORE: “Dat kan zeker, en niet iedereen heeft het extra geld om te investeren in de extra kost om meer te produceren dan die initiële duizend exemplaren, maar tegelijk is er niks (behalve geld) dat je tegenhoudt om dat te doen. Dus als ik zo'n project zou opstarten, zou ik zeker overwegen om er meer te produceren die dan via mijn website of op conventies kunnen verkocht worden.”

Het volgende is misschien delicaat: Robert Kirkman is ondertussen een

partner bij Image. Ben je daar nog welkom?

MOORE: “Ik denk het. We blijven beleefd tegen elkaar. Ik deed niet zo heel lang geleden nog enkele covers, maar ik weet ook niet welke uitgever het best past bij bepaalde projecten. Misschien ga ik het best daarheen, of krijg ik een beter aanbod van ergens anders, dat kan ik niet zeggen. Veel van mijn vrienden hebben hun comics daar.”

Over je vrienden gesproken: jij maakte comics met Rick Remender, Jason Aaron en Jerry Duggan & Brian Posehn voor ze de comicsupersterren waren die ze nu zijn. Was er veel verschil in hoe jullie samenwerkten?

MOORE: “Nee, geen grote verschillen. Ik werk graag met schrijvers die graag input krijgen. Dat ik ermee kan telefoneren en we ideeën en verhalen uitdokteren. Soms staat er iets in een script waarvan ik denk dat ik het kan verbeteren, maar ik wil ze ook niet voor een onaangename verrassing stellen, dat ze er boos om zouden zijn. Geen van die gasten maakte daar ooit iets van. Dat is echt een goed gevoel dat je weer dat je samen werkt. Brian en Jerry zijn komieken van beroep, dus zij schrijven een hoop goeie grappen in het script, maar soms werkt iets op een scherm niet zo goed op papier, en zij waren niet op hun pik getrapt als ik

daar dan mee durfde prutsen om ze beter te laten werken of als ik zelf een grap had bedacht. Dat soort samenwerking geeft me veel meer voldoening. Voor mij is het ook veel leuker als ik niet het gevoel heb dat ik een positie aan een lopende band heb.”

Heb je dat ook al moeten ervaren?

MOORE: “Ja, toch een beetje. Die gasten die jij opsomt stonden alvast het meest open voor samenwerking tot nu toe.”

Oké. Nu, in elk van je Marvel-samenwerkingen (VENOM en PUNISHER met Remender, GHOST RIDER met Aaron, DEADPOOL met Duggan/Posehn) zitten er nogal wansmakelijke scènes. Ik denk aan de doorboring van Deadpool door een neushoorn. Denk je dat ze zo'n dingen speciaal voor jou in het script zetten? “Tony Moore, die is daar dol op.”

MOORE: “Ha! Ja, waarschijnlijk wel. Ze lijken zich wel af te stemmen op mijn sterke kanten als een tekenaar. En ik zie het dan ook wel als mijn plicht, als tekenaar, om er nog een schepje bovenop te doen als er iets afschuwelijks in een script opduikt. En dat is altijd wel hoe ik iets aanpak, al sinds BATTLE POPE probeer ik scènes zo waanzinnig mogelijk te maken. Tijdens mijn run op PUNISHER met Rick bedacht hij die Frankencastle verhaal, en daar spatte het bloed zowat vanaf.



Een nogal expliciete scène uit Tony Moores versie van DEADPOOL.

In de mainstream moet ik zorgen dat ik er zoveel mogelijk doorheen krijg. Ik wil dat een editor me zegt: “Hey, whoa, dat mag niet.” Ik wil de grens vinden en dat is altijd wel erg goed gelukt.

Grote monsters, Punisher die iedereen aan stukken trekt. Vooral bij Marvel zie ik het als mijn taak om zo ver mogelijk te gaan met zo'n ding. In de mainstream moet ik zorgen dat ik er zoveel mogelijk doorheen krijg. Ik wil dat een editor me zegt: “Hey, whoa, dat mag niet.” Ik wil de grens vinden en dat is altijd wel erg goed gelukt. Bij DEADPOOL merkte niemand ons een tijdlang op, terwijl we nog in productie waren voor het eerste nummer verscheen. Dan konden we gelezen worden en dat bracht plots veel aandacht mee. Mijn editor werd toen veel nauwlettender in de gaten gehouden door zijn bazen waardoor hij meer op mijn vingers ging kijken en ze wat harder aan mijn leiband trokken. Niet dat ik daarom minder probeerde om terug te duwen en er zoveel mogelijk door te krijgen want, waarom niet, hé?”

Want het is DEADPOOL.

MOORE: “Juist ja, DEADPOOL. Dat moet gewoon waanzinnig zijn.”

Trouwens, ten tijde van FRANKENCASTLE was er best wat controversé, niet zozeer om het verhaal, maar om het concept dat je Frank in het monster van Frankenstein omtoverde. Was dat een pitch van Remender voor jou?

MOORE: “Rick en ik kauwden op een boel ideeën. Een ervan was een pitch met een oorlog tussen monsters. Dracula kwam erin voor en een hoop superhelden die tegen hem moesten vechten. En terwijl we daaraan werkten en een crossover met Aaron erin werkten, kwam Rick bij PUNISHER aan een punt in zijn verhaal waar hij de kans had om iets gek en wilds met hem te doen. Rick keek naar die ideeën en concludeerde dat hij een aantal elementen in PUNISHER kon transplanteren. Veel moest sneuvelen, maar de gekste ideeën bleven overeind. Toen was Dracula nog de focus, de grote slechterik, maar zijn geheim wapen zou een uit de kluiten gewassen Frankenstein zijn. Hij ging een Spirit of Vengeance zijn [da's de bovennatuurlijke entiteit die een Ghost Rider maakt]

met een grote motor, zijn borstkas ging een hoogoven zijn. Ik dacht dan: en als de hersenen van Frank nu in de hersenpan van het monster zitten, en Stein betekent Castle, bedacht ik. Ik belde Rick en vertelde hem mijn idee. Nadat hij ophield met lachen, dachten we verder na over dat idee. Hij moest nog altijd een groot idee voor PUNISHER voorstellen en wij waren ervan overtuigd dat ze het nooit goed zouden vinden, maar dat we het zeker moesten proberen. **Axel Alonso** was toen de perfecte persoon om naar ons te luisteren: hij maakte naam als editor bij Marvel en deed niets liever dan tegen de haren instrijken en de verwachtingen van mensen op hun kop zetten. Omdat hij het een goed idee vond, lieten ze ons er volledig wild mee gaan. Maar zelf dan, van elke vijf ideeën werden er drie geschrapt en wij hadden echt compleet geschifte toestanden. Gelukkig zat er zoveel in dat het toch verder denderde als een opgedreven monsterverhaal. Maar uiteindelijk kwam dat er heel organisch als het

“Werkdagen zijn geen lachertje en het voelt niet goed als je als ouder thuis werkt, maar je toch geen tijd hebt om je kind te zien. Dat is best lastig.

resultaat van Rick en ik die met elkaar spraken over de dingen die we lollig vinden. En dan geven ze ons de gelegenheid om ze uite te voeren ook. Dat is echt geluk hebben en helemaal niet zoals het meestal loopt.”

Dus voor Marvel begon je met één verhaal van GHOST RIDER, gevolgd door VENOM, PUNISHER, DEADPOOL, ook telkens één verhaal. Is dat het maximum dat je wil doen voor een personage dat je niet zelf in handen hebt?

MOORE: *(lacht)* “Ik ben beter in de sprint dan de marathon. Eenmaal de machine in gang gezet wordt en ik een schema heb, is het moeilijk voor mij om meer dan één verhaallijn te produceren. Ik heb ongeveer zes weken per nummer nodig, soms een beetje meer, dus zes nummers later is het meeste van een jaar voorbij. Werkdagen zijn geen lachertje en het voelt niet goed als je als ouder thuis werkt, maar je toch geen tijd hebt om je kind te zien. Dat is best lastig. Dus na een tijdje moet ik een stap terug nemen en alles weer op een rijtje zetten. Soms is het

echt moeilijk voor mij om terug op dat paard te willen klimmen.”

Daarom heb je alweer een tijdje geen binnenwerk gedaan?

MOORE: “Ja, ook. We hebben ook een boerderij gekocht en een nieuw huis.”

En je runt je eigen conventie.

MOORE: “Ja en ik reis van hier naar daar. Ik probeer al een tijdje van de baan af te gaan en de website te reorganiseren, zodat het werk dat ik op conventies doe, van thuis uit kan afhandelen. Dan kan ik meer tijd met mijn kleine doorbrengen, ons eigen eten kweken, dingen bouwen en op die manier wat van ons eigen stukje land leven. Dat is het einddoel momenteel.”

En lukt dat een beetje?

MOORE: “Oh ja! Vorig jaar hebben we het een eerste keer geprobeerd. We hebben een redelijk grote tuin klaar-gezet waar we meer voedsel uithaalden dan we konden eten. Ik had vorig jaar al een paar hokken gebouwd, maar door de winter heb ik die toen niet kunnen afwerken. Dit jaar komen

er kippen en eenden. Uiteindelijk komen daar hopelijk een paar geitjes en wat klein vee bij.”

Je opereert vanuit Cincinnati. Is dat het Midwesten?

MOORE: “Ja, het punt waar Indiana, Kentucky en Ohio zowat in elkaar overgaan. Da’s waar het Zuiden het Midwesten wordt. Als je de rivier oversteeft, beland je in Kentucky, en da’s het Zuiden. We doen ons best om onze voetafdruk te verminderen en helemaal van het land te leven. Het is eerlijk en bevredigend werk. Ik ben ermee opgegroeid en toen had ik er een hekel aan omdat ik verplicht werd. Hoe ouder ik word, hoe meer ik ernaar terugkeer.”

Toen je jonger was, kreeg je waarschijnlijk vooral het vuile werk te doen.

MOORE: “Dat moet ik nu nog doen, mijn zoon is er nog niet oud genoeg voor.” *(lacht)*

En vanwaar kwam het idee om zelf een conventie te beginnen?

MOORE: “Dat was vooral als een reactie



Conceptschetsen van Venom door Tony Moore.

Hoezeer ik ook van de boerderij wou vertrekken toen ik klein was, als ik nu naar huis ga, zie ik dat er geen boerderijen meer overblijven, alles is... opgegeten. Daar word ik droevig van.

op de evolutie van de conventies bij ons in de omgeving. Het draaide allemaal om de handtekeningen van beroemdheden en nog amper om comics. Er was niet ver van bij ons de **Mid-Ohio Convention** en nadat **Wizard** die opkocht, werd het steeds verder de afgrond ingeduwd. En dat viel echt tegen want ik vond dat een heel goeie show. De andere gingen zich ook steeds meer op die andere activiteiten toespitsen in plaat van comics. **Heroes Con** in Charlotte is een goeie en wij wilden iets volgens dat model voor onze omgeving. Zeker omdat er in Cincinnati veel om de kunsten draait: kunstacademies, musea, enzovoort. Op een dag zaten we allemaal samen te klagen over de evolutie van die conventies samen met de man die onze lokale comicshop runt en besloten we dat in plaats van steeds met ons hoofd tegen de muur te lopen, onze eigen show te starten binnen de reeds bestaande infrastructuur. En dus hebben we dat gedaan.

Ik denk dat het zo'n beetje de mentaliteit van het Midwesten belichaamt: alles arriveert altijd als laatste in het

Midwesten. Dus wacht je beter niet op een ander om het voor je te doen. Als je iets wil, doe je het gewoon best zelf. Zo ben ik met comics gestart, zo hebben we onze conventie gelanceerd,... Als je iets wil gedaan krijgen, doe je het gewoon zelf. Dat valt wel mee, zo."

Ik denk dat het zelfs erg goed gelopen is. Je lijkt zelfs meer aandacht te geven aan de conventie, je boerderij. Zijn er ook plannen voor een concreet comicproject?

MOORE: "Ik hou al lang een boekje bij met ruw geschetste ideeën erin dat ik al heb van sinds ik met comics begon. Mijn plan is om aan een paar van die ideeën verder te werken en dat ik nieuw *creator-owned* werk uitheb voor we heel veel verder zijn. Ik spits me daarnaast ook toe op meer klassieke kunstproductie: screenprinting op groot formaat met **Joe Petro**, de huisdrukker van **Ralph Steadman**, **Hunter Thompson** en **William Burroughs** en **Kurt Vonnegut**. Hij blijkt gewoon om de hoek te wonen van waar Kirkman en ik aan **BATTLE POPE** en **THE WALKING DEAD** werkten, en wij wisten toen helemaal

van niks. Hij is onvoorstelbaar en ik probeer zijn stijl wat te leren. Ik deed wel aan screenprinting aan de universiteit, maar ik probeer alles van hem te leren en we doen leuke dingen. Inhoudelijk zal het eruit zien zoals dingen waarvoor je mij al kent, met veel dode mensen erin en zo, maar hopelijk zal er iets meer conceptuele diepgang inzitten. Het is zo'n beetje mijn agrarisch manifesto. Anti-industrie en de randstedelijke uitbreiding, met het verval van landelijke gemeenschappen als resultaat, de boerderijen die verdwijnen... Hoezeer ik ook van de boerderij wou vertrekken toen ik klein was, als ik nu naar huis ga, zie ik dat er geen boerderijen meer overblijven, alles is... opgegeten. Daar word ik droevig van. Die gevoelens probeer ik uit te drukken in een aantal kunstwerken op groot formaat. Ik heb er veel plezier aan en het laat me toe eens iets anders te doen als illustrator in een meer klassieke kunstvorm."

Heb je ondertussen nog een contract lopen bij Marvel?

MOORE: Ik had er nooit echt een con-

tract. Ik denk dat de deur wel nog open is, ook al heb ik bedankt voor een job als langetermijncovertekenaar en doe ik enkel nog wat kleine zaken hier en daar. Wie weet valt er nog iets in de bus, maar ik kreeg op termijn vooral het gevoel dat, hoe langer ik me met die verplichtingen bezighield hoe meer ik mijn eigen projecten op de lange baan schoof, ook al wou ik ze allemaal al lang doen. Door de jaren heen blijf ik mezelf maar wijsmaken dat ik er dit jaar aan zou beginnen, maar dan gebeurt het niet. Dus heb ik besloten dat het voor dit jaar is. Het project dat ik nu wat heb uitgedacht, is ook iets dat ik helemaal alleen wil doen, maar ik bespreek altijd wel andere ideeën met mijn vrienden. Ik weet nooit welk idee er het eerst ontluikt, maar ik wil ze nu vooral de tijd en toewijding geven die ik denk dat ze verdienen, in plaats van in andermans schoenen rond te lopen."



Ghost Rider door
Tony Moore.